

กิจกรรมนิสิต

อาจารย์วาณี อรรถนสาธิต
รองอธิการบดีฝ่ายพัฒนาศักยภาพนิสิต

เมื่อกิจกรรม... ทำคนให้เป็นคน

มีโอกาสดำสอนนิสิตวิชาเอกภาษาฝรั่งเศส คณะมนุษยศาสตร์ รุ่นเอกราช (เอ็กซ์) เพียง 2 วิชาเท่านั้น แต่การที่ได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันหลายครั้งทำให้ความผูกพันระหว่างครูและศิษย์รุ่นนี้แนบแน่นมาก

โครงการปันความรักสู่ชุมชน ที่จัดขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2549 ได้นิสิตรุ่นนี้เป็นแกนนำในการไปจัดกิจกรรมและเยี่ยมเยียนคุณตาคุณยาย ที่ศูนย์พัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุบ้านบางแค หรือที่เรารู้จัก และ เรียกสั้นๆ ว่า **"บ้านบางแค"** ความกระตือรือร้นของนิสิตที่แสดงให้เห็นตั้งแต่ครูชวนให้เข้าร่วมโครงการความร่วมมือ ร่วมใจในการเตรียมหาซื้อของกิน ของใช้ที่จะนำไปมอบให้คุณตาคุณยายตามสถานสงเคราะห์ระบума อันได้แก่ แพมเพอร์สผู้ใหญ่ เบตาดีน ถูงมือแพทย์ เป็นต้น

เมื่อวันนัดหมายมาถึง นิสิตแบ่งเป็นกลุ่มๆ.....

- กลุ่มที่ 1 อยู่ที่บ้านสุขสันต์ ชวนคุณตาคุณยายเล่นเกมง่ายๆ
- กลุ่มที่ 2 ไปร่วมร้องเพลงลาวดวงเดือน กับวงดนตรีไทยของคุณตาคุณยายที่บ้านพิบูลสุข
- กลุ่มที่ 3 ไปแจกของที่บ้าน สมองเสีอม
- กลุ่มที่ 4 ไปเป็นเพื่อนคุยกับคุณตาคุณยายที่เจ็บป่วย จนไม่สามารถออกมาทำกิจกรรมนอกห้องพักได้

เสร็จกิจกรรมในวันนั้น สุพิชฌาย์ (ออม) บอกครูว่า **"รู้สึก รักและคิดถึงคุณยายมากกว่าทุกวัน และกลับบ้าน วันนี้สิ่งแรกที่จะทำ คือ จะกอดคุณยายให้แน่นที่สุด"** นิสิตบางคนร้องไห้จนตาแดง นิสิตบางคนบอกว่า จะหาเวลากลับ มาเยี่ยมเยียนคุณตาคุณยายเองโดยที่อาจารย์ไม่ต้องพามา

โครงการประสานน้ำใจห่วงใยชุมชน

ซึ่งจัดในเดือนกุมภาพันธ์ 2550 (ก่อนที่นิสิตจะสอบปลายภาค และจบการศึกษา) นิสิตเอกภาษาฝรั่งเศสกลุ่มเดิม และรุ่นน้องเอกเดียวกัน พร้อมด้วยนิสิตวิชาเอกภาษาจีนของคณะมนุษยศาสตร์ และนิสิตคณะพลศึกษาไปทำกิจกรรมและเยี่ยมเยียนน้องๆ ที่สถานสงเคราะห์เด็กพิการและทุพพลภาพบ้านปากเกร็ด นนทบุรี (บ้านนนทภูมิ) นิสิตเอกภาษาฝรั่งเศสนัดหมายกันให้นำของใช้หรือของเล่นส่วนตัวไปมอบเป็นของขวัญให้น้องนิสิตเอกภาษาจีนและนิสิตคณะ พลศึกษารวบรวมเงินบริจาคจากเพื่อนๆ ได้จำนวนหนึ่ง

เมื่อเดินทางถึงสถานสงเคราะห์ใหม่ๆ นิสิตส่วนใหญ่มีท่าทางตื่นกลัว มองดูน้องๆ อยู่ห่างๆ ยังไม่มีใคร กล้าแตะต้องตัวน้องๆ ซึ่งนั่งบนรถเข็นบ้าง ยืน นั่ง กระจัดกระจายในโรงอาหาร เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์พาพวกเราไปเยี่ยมเด็กพิการซ้ำซ้อน ระหว่างทางบริเวณสนามเด็กเล่น มีอาสาสมัครหญิงชาวอเมริกัน 4 คน กำลังดูแลเด็กพิการกลุ่มหนึ่งอยู่อย่างไม่มีที่ท่ารังเกียจ สอบถามจากเจ้าหน้าที่ได้ความว่าฝรั่งที่มามีทั้งที่มาเพราะเป็นส่วนหนึ่งของการเรียน และที่มาจากด้วยจิตอาสาทำให้เกิดความคิดขึ้นมาทันทีว่า หากนิสิตจะคิดใช้เวลาว่างช่วงวันหยุดหรือปิดเทอม มาทำงานเป็นอาสาสมัครในสถานสงเคราะห์ต่างๆ จะมีส่วนในการพัฒนาจิตใจตนเอง อีกทั้งยังเป็นการสร้างประโยชน์ให้สังคมอย่างเต็มที่ ซึ่งทางสถานสงเคราะห์ก็มีความต้องการอาสาสมัครอย่างมากเพราะกำลังเจ้าหน้าที่ที่จะดูแลเด็กจำนวนหลายร้อยคนไม่เพียงพอ

หลังจากเยี่ยมเด็กพิการซ้ำซ้อน นิสิตทั้งหมดออกมาที่โรงอาหาร ส่วนหนึ่งไปเตรียมอาหารเย็น ซึ่งมีข้าวมันไก่ และนมดัดจริต ส่วนหนึ่งชวนน้องๆ เล่นเกม ร้องเพลง แจกของรางวัล ส่วนหนึ่งบ่อนอาหารน้องๆ ที่ไม่มีมือและแขนความคุ้นเคยเป็นกันเองเพิ่มมากขึ้น นิสิตและน้องๆ เริ่มรวมตัวพูดคุยกันเป็นกลุ่มย่อยด้วยความสนิทสนมมีการจับมือถือน้องๆ เข้ามากอดพี่ๆ พี่ๆ ถ่ายรูปกับน้องๆ ความตื่นกลัวตอนเริ่มต้นหายไป นิสิตหลายคนสัญญากับน้องๆ ว่าจะกลับมาเยี่ยมเยียนอีก นิสิตบางคนบอกว่าถ้าไม่ได้มาเยี่ยมเด็กบ้านนนทภูมิในวันนั้นจะไม่รู้เลยว่าตัวเองเกิดมาโชคดีเพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โชคดีที่เป็นนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีโอกาสได้เข้าร่วมกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อผู้อื่นอีกทั้งได้พัฒนาจิตสำนึกด้านคุณธรรม จริยธรรมของตนเองอย่างแท้จริง

เมื่อนิสิตเรียนจบราวมีนาคม และย้งวนเวียนมามหาวิทยาลัยระหว่างทางานทำ ครูชวนนิสิตไปทานอาหารกลางวัน โดยพูดกระเซ้าว่า "ยังไม่ถึงงานทำ ครูเลี้ยงเอง" เมื่อไม่กี่วันมานี้ นิสิตกลับมาเช่าชุดครุย สำหรับพิธีรับพระราชทานปริญญาบัตรในเดือนธันวาคม ครูชวนไปทานขนม นิสิตบอกว่า "พวกเราถึงงานทำแล้ว พวกเราเลี้ยงอาจารย์เอง" การได้พูดคุยกับนิสิตรุ่นนี้มาตลอด จนกระทั่งนิสิตเรียนจบ ยังไม่ถึงงานทำ จนถึงงานทำ ครูรู้สึกที่นิสิตของเรากลุ่มนี้ใช้ได้จริงๆ คำพูดของนนทนา (ปุ้ม) หรือ วิศรุต (ไว้ท์) และคนอื่นๆ สะท้อนให้เห็นถึงการไม่คิดถึงตัวเอง แต่เพียงอย่างเดียว แต่รู้จักคิดถึงความรู้สึกของผู้อื่น รวมทั้งมีจิตสำนึกของความกตัญญูรู้คุณ ที่ครูภาคภูมิใจได้...

